

DANKA
ŠÁRKOVÁ

Svatební
DAR

Pohádka?

© Danka Šárková, 2020

© Nakladatelství Anahita s.r.o., 2020

ISBN

Princ se vydal k zámku a došel až do komnaty mladé princezny.

Naklonil se nad ni a políbil ji.

„To jste vy, můj princí?“ zeptala se a vydechla úlevou.

„Nechal jste na sebe dlouho čekat.“

Ještě téhož večera byla svatba a všichni žili šťastně až do smrti.

Nakladatel: Anahita s.r.o.

Bulharská 28, Praha 10

Redakční úprava: Ema Procházková

Korektura: Ema Procházková

Sazba: Žofie Vránová

Obálka: Žofie Vránová

Tisk: UNIPRESS, spol. s r. o.

Rok vydání 2020

info@anahitacz.cz

SVATEBNÍ DEN

1. KAPITOLA

Na oltář postavený na terase jednoho z hotelů, který stál vysoko v horách, svítilo sluníčko. Svatební brána byla obalena březovými větvičkami a nazdobena pastelově žlutými mašlemi. Pohled do údolí působil jako kýč. Bylo vidět až na daleký Ještěd a Trosky.

„Budou vám takhle vyhovovat židle na sezení?“ zeptal se číšník Laury, která byla zatím oblečená v černých kraťasech a bílém bavlněném tričku. Přes její velká umělá prsa byl štrasovými kamínky vyvedený nápis. Stálo tam „Free“. Ještě stále je free, tedy svobodná. Dnes má svůj velký den. Za dvě hodiny bude vdanou paní.

„Je potřeba, aby se posadili rodiče. Tady matka mého manžela a zde na druhé straně můj otec a...“, nedořekla větu.

„Takže kolik míst na stranu vaší rodiny?“

„Dvě místa. Tím nic nezkazíme,“ odpověděla. Její otec s miliardovými příjmy, kterému patřily desítky obchodních center a obytných činžovních domů nejenom v Praze, ale též v Ostravě a v Českých Budějovicích, se poslední dobou za Laurou stavoval buď s Alenou, nebo Zdenkou. S oběma měl děti. S kým přijde dnes a zda vůbec přijde, nikdo nevěděl. Bigamie je u nás sice zakázaná, ale z toho si on vrásky nedělal. Neženil se nejen kvůli majetku, ale též z důvodu, aby jeho harém nemohl nikdo legislativně napadnout. Když mu Laura oznámila, že si vezme Libora, který své dětství prožil od deseti let v dětském domově v Roudnici, přestal se svou dcerou komunikovat. Jeho holčička, kterou si od malička čančal jako Barbínu... jeho miláček, který se mu narodil jako první. Dal by jí vše, co by chtěla, a ta jeho krásná panenka, na kterou měl čekat princ v luxusním ferrari, si bere nuzáka, zoufalce a skoro bezdomovce. Jak mu to mohla udělat?

„Chcete tam tedy dát dvě židličky? Pro otce a jeho manželku?“ zeptal se znovu číšník.

„Ano,“ odpověděla. Co mohla více říct? Vysvětlovat někomu, kdo vůbec nezná poměry jejich rodiny, danou situaci, bylo zbytečné. Možná budou obě židle prázdné.

„Na stranu ženicha dejte jen jednu židli. Matka určitě s nikým nedorazí. Už roky je sama a nehodlá to měnit,“ řekl vysoký urostlý muž s rameny, na které si oblékal košili velikosti XXL. Měl tmavé husté vlasy a pronikavě hnědé oči. Působil jako hezounek s vysportovanou postavou. Na jeho pravém bicáku se vyjímal tetování. Na sobě měl stále bílé tričko a tmavě modré džíny. Ještě dvě hodiny, než bude stát před knězem v černém obleku s bílou košilí a žlutým motýlkem u krku. Dnes má velký den. Žení se.

„Libore, tohle je moje kamarádka Tereza z Německa. Znáš ji jen z vyprávění. Přijela společně s manželem Georgem,“ oznámila Laura svému vyvolenému a vedla ho k jejich stolku, kam je číšník před chvílí posadil. Nastalo představování, kdy se Libor dozvěděl, že George má několik továren v Německu a jednu menší společnost v Indii, kde občas společně s manželkou přebývají.

„No, většinou jsme v Indii celou zimu. Tady v Evropě bývá nevlídná a na nule,“ řekla Tereza.

„Prostě hnusně!“ vyhrkl Libor.

Laura ho lehce štípla do ruky. Znamenalo to, že se má vyjadřovat slušně a nepoužívat vulgární slova. Moc nechápal, co je na slově *hnusně* špatného. Představil si pláž zalitou sluncem někde v tropech a sychravé, deštivé počasí v Německu a nedokázal pro to slovo najít žádné synonymum. Proč taky? Mluví, tak jak mu pusa narostla. Nehodlá to měnit.

„Nepřivezli jsme žádný svatební dar. Tak jak jste si přáli,“ řekla Tereza a bylo jí to žinantní. Nechácala, proč je podmínka jet

na svatbu své dobré kamarádky bez daru. Peníze mají, a tak jim mohli něco kupit.

„V pořádku, nechceme žádný dar. Proč, to se dozvíte na oslavě,“ usmála se Laura.

„Libore, přijela Šarlota s Friedrichem a koukám, že už je tady i tvůj kamarád Tomáš a... přijel i Pepa se Světlanou. Myslela jsem, že jsi Pepu se Světlanou nezval. Víš, že mají problémy s policií kvůli fetu a následným vykrádačkám...“

„Je to můj nejlepší kamarád z děcáku,“ odsekl Libor.

„No právě.“

„Tohle jsi nemusela,“ obořil se slovně na svoji skoro ženu. „Ještě si to můžeš rozmyslet a svatbu zrušit!“

„Promiň.“

„Svědčí mi to on. On je můj dobrý kamarád. Věděla jsi to.“

„Hmmm.“

„Chápu, že jsi dcera miliardářského tatínka a já jen obyčejný kluk. Ale...“ nadechl se Libor.

„... promiň. Už nikdy nic takového neřeknu. Omlouvám se.“

„To tvůj otec se chová jako prase k celému světu a jedině, co uměl, je nasekat si haldu dětí a samozřejmě vydělat veliké peníze, ale nemusíš se chovat jako on.“

„Ujelo mi to, ještě jednou se omlouvám.“ Chytla Libora za ruku, přiblížila se k němu a políbila ho na tvář a pak na ústa.

„Tohle je ještě pusa za svobodna, brzy už půjde o manželský polibek.“

Poté ho pustila a odešla vítat další hosty. Na terase hotelu se objevila Gábina s Romanem. Její nejlepší kamarádka z dětství s partnerem si dali na čas.

„Čau, dříve to nešlo. Roman se zasekl v práci. Navíc měl ráno tiskovku s novináři a ti ho zdrželi. Už jsem tady jen pro tebe. Tvo-